

במדינה

העם

עניין פנימי

האם היתה ישראל מוכנה לקיים יחסים טובים עם הרייך השלישי?

ישראל אינה מתערכת בעניינים הפנימיים של מדינות אחרות, וי היא רוצה לקיים יחסים טובים (כולל מכירת נשק, ייעוץ למיטרה החשאית ועוד) עם כל מדינה. בלי קשר למיטרה שלה. כך הודיעו השבוע יצחק שמיר וסגנו הדתי, יהודה בן-מאיר. מי שמתנגד לכך אינו אלא צבוע. אמר ר.

לפי הגיון זה, צדקו כל המדינות אשר אמרו בשנות ה-30 כי הן מוכנות לקיים יחסים טובים עם גרמניה הנאצית, בלי קשר למיטרה שלה. השמדת היהודים — שהיו אורחי גרמניה — לא היתה, אחרי ככלות הכול, אלא עניין פנימי.

ההסתדרות

כסף - עכשיו!

"לכסף אין ריח!"

אמר קיסר רומא, וגם לסוציאליזם אין.

"לכסף אין ריח!" פסק אספאסיאנוס קיסר, כאשר ציווה על שריו להטיל מס על המחראות של רומא. החברות הכלכליות של ההסתדרות הכללית של העובדים בישראל דוגלות באימרה זו. אידיאולוגיה זאת אידיאולוגיה — אבל כסף זה כסף.

עסקים ברגלי. הדבר התגלה במפתיע, כאשר התברר כי החברות ההסתדרותיות לוקחות חלק פעיל מאוד בהקמת ההתאחדות בגדה המערבית, אשר המפלגה הישראלית שלתת בהסתדרות מיטלגתהעבור, דה, שוללת אותן, כניכול, מכל וי כל.

בעוד שהמוני החברים של ההסתדרות מפגינים ברחבי הארץ נגד התנחלויות אלה, במסגרת שלום עכשיו ותנועות אחרות, עושים הי מפעלים הקאפיטאליסטיים של הי

הסתדרות הסוציאליסטית עסקים טובים מאוד בהקמתן.

אם אנחנו לא נבנה, יבנו אחרים, התנצל בטלויזיה ח"כ רפי אדרי, האיש שנועד להיות את תשובתו של שימרון פרס לדוד שהוקמה בשעתו כדי לעזור לפרושים לזכות בשיכון זול. מטרה זו נשכחה מזמן.

המוסדות האחרים של ההסתדרות משתפים אף הם פעולה במלוא הימון בהגשמת המדיניות של איאל שרון בגדה, בניגוד למדיניות המוצהרת של המערך: פשרה טריטוריאלית ואופציה ירדנית. ספריץ' מ'ין. גילוי חדש זה מוסיף שאלה לשאלות הרבות. המרץ חפוזת מזה זמן רב על הגופים המכונים "משק העובדים" לשם מה הוא קיים?

כבעלי מיפעליענק, הפכו ראשי ההסתדרות זה מכבר לגדולי הקאפיטאליסטים במדינה. בתור שכ"י, יש להם עניין כלכלי ראשון במעלה באייעלייתו של שכויהעורבדים — מטרה המהווה את בסיס הקיום של האיגוד המיקצועי, שהוא עמודהתווך של ההסתדרות.

עמורהתווך זו מסבירה את העובדה שההסתדרות העניקה בימיה הטוב ביותר תמיכה פורשת למאבקייעובדים. לעיתים קרובות יותר נצעה סכין בגב העובדים ביטכוכים כאלה, או הופיעה ככוררת או כמתוכתכ בניגוד ובין מעיבידיהם.

עתה, עם הפיכת המפעלים ההסתדרותיים לגופים נחללים בשרות הימון הקיצוני, נפל גם הצעיף היאחרון בריקוד ההתערטלות.

מיעוטים

הטראומה הדרונית

בחרו השופ נוצרת

סכנה ביטחונית חדשה

הפיכת הדרונים הישראליים

לאויבי-ישראל.

איך אני צריך להרגיש כאשר היודים של ישראל הורגים את האחים שלי? שאל הצעיר, השאלה היתה חמורה שיבעתיים.

זיב

גיים. הם הושפעו מעמידתם הגאה, היונקת ממסורת של יותר ממאה שנה של לחימה בלתי-פוסקת במי ארונים, וגם מטענותיהם נגד ממשלת-ישראל, המחמשת את אויבי ישראל מלבנון, במקום או במארץ, ישתמשו הפלאנגות בנשק הישראלי כדי לבצע מיבצע של רצח עם כלפי הדרונים, כדי לסלק חשיונות של מאות בשנים.

התוצאה עלולה להיות תהום הרת סכנות ביטחוניות מרחיקות-לכת. אך ראיית סכנה זו אינה פותרת את הבעייה. התסבוכת הלבנונית היא כה אימה, עד שגם לבעייה זו אינו נראה שום פתרון.

קיבוצים

דובים בקיבוץ

"בכל אחד מאיתנו

מסתתר בגין קמון"

פיכם חברי-הקיבוץ

את הדיון על הטבת.

טבח צברה ושאתילא עורר ויי כוחים לזהטים בכל הארץ. הוא לא פסח גם על החברה הקיבוצית. על אשר התרחש בקיבוץ אחד סיפר גיסן ברקת, חבר קיבוץ רמת-מנשה של הקיבוץ הארצי (מפ"ם) ב"דף הירוק" של על הי מישור, המביא חומר מן הקיבוצים, ואשר פירסם את הסיפור ללא פירושים.

סיפר ברקת:

הכל החל בבית-המעצר במישור-רת זיכרון-יעקב, בלילה כשכולם ישבו שם...

מאורעות הטבח בבירות עוררו אצלנו תהודה רחבה, אבל כמו ברוב הקיבוצים, חרדה אמיתית ותחושה שיש לעשות משהו, מהר ועכשיו. התעוררה רק אצל מעטים בקרבנו, אצל אותם שתמיד יבואו לכל הרצאה, הפגנה, או פעילות פוליטית — העסקנים הפוליטיים, כפי שהם קרואים לשימחה בקיבוץ. מור? עובדה: באותו יום-ישבת, שבו נודע דבר הטבח, הוצג סרט בקיבוץ, מסוג הסרטים המושכים קהל רב אל אולסהסרטים שלנו. לאחר דקות אחדות הופסקה ההקרנה ואחד ה"עסקנים" קם בהתרגשות אמיתית, ותוך רעד קל בקולו בייקש מהקהל לקום על רגליו לדקה דומיה לזכר הנטבחים.

רחש נשמע בקהל, ויכוחים שקיימים עלו מפינות שונות באולם. אחרים סירבו לקום והדומיה עברה. שבנו לשיגרה. אולם באותו שבוע יצאה לה קבוצה קטנה, גם היא מקרב אותה "עסקנה", לצביעת כתובות על הכבישים הראשיים באיזור, הגורל לא שפר עימם, וגייס צבאי אלמוני, (המשך בעמוד 6)

ערביים, ודרווי צעיר מתקשה לי- השתלב בחברה היהודית כמו כל ערבי אחר. אך עצם העובדה כי הדרונים משרתים בכוחות-הביטחון העניקה להם תחושה של השתייכות. רצח"עם. כל זה הועמד במי-בחן חמור במלחמת-הלבנון.

תחילה בא עצם המיפגש עם צייבור דרווי גדול וגא, והמודעה עם הלאומניות הערבית דווקא. הדרויים הלבנוניים עומדים בראש "החזית הלאומית", שכללה את הכורחות המוסלמיים העיקריים ואת אש"ף.

בשבועות האחרונים, כאשר התלקחה שוב המלחמה הישנה-נושית נה בין המארגנים הדרוונים בהרי-השן, לקו הדרונים הישראליים ביטראומה נוספת. האויבים הגדולים של הדרונים הם אנשי הפלאנגות, שאינם מסתירים כלל את כוונתם שלחוט את הדרונים כפי ששחטו את הפלסטינים במחנות צברה ואש"ף. תילא, הפלאנגות משתמשות בנשק ישראלי, הניתן להם בשפע, והן מקיימות מגעים הדוקים עם צה"ל. הדרונים הישראליים, שרבים מהם משרתים בלבנון, מקיימים מגע יומיומי עם הדרונים הלבנוני

מפני שהשואל לבש מדים ישראליים ושייך ליחידה מוכתרת: מישור-הגבול.

יתכן כי אל המחיר הכבד ששיי למה ישראל עבור מלחמת-הלבנון בשטחים רבים, יתווסף מחיר חמור נוסף: כריית תהום בין ישראל וי-הציבור הדרווי שבה.

יחם מיוחד. בשביל דרוונים ישראליים רבים היה המיפגש עם הדרונים הלבנוניים חווייה טראומית.

מאז קום המדינה, ידעו הדרונים להסתדר בישראל. הם התכחו לי- השתייכותם לעם הערבי, הגדירו את עצמם כאומה נפרדת, וכך גם נרשמו בתעודות-הזהות. הם קיבילו על עצמם חובות מיוחדות, כגון חובת-הגיוס, ותמורתן זכו במעמד מיוחד. השלטונות השתמשו בהם ברצון ככוח-מחץ נגד הערבים. מי-שמהגבול, הפועל בעיקר נגד ערבים בישראל ובהשטחים הכבד שים, מאוייש במידה רבה על-ידי דרוונים.

אמנם, היחס המיוחד לא התבטא גם ביחס החברתי הכלכלי אל הידרונים. אדמות הכפרים הדרוויים הופקעו כאדמות שאר הכפרים הי

ישראל: קובה הפוכה

גדול של נשק בלתי-משומש, התיאבון גדל. כיום משתרעת המפה הביטחונית של איאל שרון על פני העולם כולו. החודש הופגן הדבר בצורה מאירה-עניינים. כאשר הטריח שרון את עצמו להונדוראס, מדינת-עימות באמריקה המרכזית, הנמצאת במצב מעשי של מלחמה נגד ניקאראגואה השמאלנית, ואילו יצחק שמיר יצא השבוע לשתי מדינות רודניות אחרות, ארגנטינה ואורוגוואי, אחרי שהבטיח לרודן של זאיר אספקה של נשק וייעוץ באירגון המיטרה הפוליטית שלו.

עם כל המדינות האלה יש לארצות-הברית יחסים מעורפלים. אין ורשינגטון רוצה להיות מעורבת יותר מדי עם מדינות שבהן שולטות עריצויות, שהעולם התרבותי כולו מתעב אותן. היא זקוקה לשרותיו של קבלן-מישנה, שיעשה את העבודה השחורה במקומה. הקבלן הזה הוא ישראל.

לפי ידיעות שפורסמו בבריטניה, סיכם שרון בהונדוראס עסקת נשק גדולה, שתמלא תפקיד חשוב בפלישה לניקאראגואה. שרון הכחיש שנחתמה עסקה "גדולה", אך הודה כי משלחת ישראלית עומדת לנסוע להונדוראס כדי לדבר על עסקות ביטחוניות. ברור כי שום עסקה גדולה כזאת לא יכלה להתבצע בלי אישור אמריקאי רישמי או בלתי-רישמי. ברור גם כי ארצות-הברית אינה רוצה להיראות בגלוי כספקית-נשק גדולה למדינה העומדת להשתתף בפלישה לשכנתה — מה גם שפלישה זו תעורר ביקורת חמורה אמריקה הלאטינית, כגון מקסיקו וקולומביה. לא מכבר, בעת ביקורו של הנשיא רונאלד רגן בקולומביה, הטיף לו נשיא מדינה זו בפרהסיא מוסר בעניין זה. ממשלת-ישראל לעומת זאת, משוחררת מעכבות כאלה, והיא שמחה למכור לכל דורש את הנשק שבידיה — נשק ישראלי ונשק-שולל.

שרון אינו פועל רק לפי האינטרסים האמריקאיים, אלא גם לפי המינוח האמריקאי. לאחרונה יצר מישור-החוף האמריקאי הבחנה רישמית בין מישורים "טוטאליטריים" ומישורים "אוטוריטטיביים". ההגדרה: אם הם פרו-סובייטיים, הם טוטאליטריים, אם הם פרו-אמריקאיים, הם אוטוריטטיביים. בלבד. שרון אמר השבוע כי הונדוראס היא "ליברלית" — בהשוואה למדינות אחרות באיזור זה. כך נוצרת באמריקה הלאטינית סימטריה חדשה. מצד אחד: ארצות-הברית, המשגרת את ישראל כדי לעזור להונדוראס, העומדת לקדש מלחמה חשאית נגד ניקאראגואה. מצד השני: ברית-המועצות, המשגרת את קובה כדי לעזור לניקאראגואה נגד שכנותיה.

אריאל שרון היתה סיבה טובה להיות מרוגז, אם כי התאפק מלהראות זאת.

היא עבר בארצות-הברית, השתתה שם כדי לקבל הזמנה להיפגש עם שרי הממשלה, וזכה בסטירת-לחי מצלצלת. איש לא היה מוכן להיפגש עימו. בושינגטון של דצמבר 1982. השם אריאל שרון מעורר חלילה.

היתה זה דוגמה גסה של כפיות-טובה. כי אין אדם בעולם המשרת כיום את האינטרסים האמריקאיים יותר מאשר אריאל שרון. הוא מסמל את הקו של ממשלת-ביגין, הוהפך את ישראל במהירות לקובה הפוכה.

כשם שקובה היא המשרתת המערבית של הגוש המזרחי, הופכת ישראל המשרתת המזרחית של הגוש המערבי.

קבלן

מישנה

יש רמיון רב בין התפקידים המיועדים לשתי המדינות הקטנות. קובה היא אי בים הקאריבי, והיא מהווה בסיס של ברית המועצות. הצבא הקובאי נחשב ככוח לוחם מעילה, אחרי שהביס את סוכני ארצות-הברית כמה פעמים. כיום שולחים הסובייטים את החיילות הקובאים לכל מקומות-תורפה שבו אין ברית-המועצות רוצה להיות נוכחת בעצמה.

ישראל היא אי בים הערבי, והיא מהווה בסיס של ארצות-הברית. לצבאה יצא שם בעולם כולו, וכלי-הנשק שלה הוכיחו את עצמם במלחמה. כיום שולחים האמריקאים את ישראל לכל מקום שם יש למלא שליחות צבאית, ושבה אין ארצות-הברית רוצה להיות מעורבת בעצמה. מסיבות שונות. לפני שנה בדיוק שירטט אריאל שרון מפה ביטחונית של ישראל. הוא אמר כי מרחב האינטרסים הביטחוניים של ישראל משתרע מפקיסטאן ותורכיה ועד מרכז אפריקה (העולם הזה 2312). בביקורו בארצות-הברית הגיש לפנטאגון ולמישרד-החוף האמריקאי מפות ותוכניות, שבאו להוכיח כי כוח המחץ של צה"ל יוכל, בעזרת אמריקה, להגיע בשעת-הצורך לכל מקומות-תורפה.

אולם בינתיים היתה המלחמה בלבנון, צה"ל השמיד את הטילים הסובייטיים בלבנון והביס את חיל-האוויר הסורי, וגם לקח שלל